

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heraclidi Presbytero. 164.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Athanasio Presbytero. 162.

Quoniam mirum tibi videri scripsisti, qui fiat ut cum graue atque atrox facinus sit, Zosimum, qui Presbyteri speciem gerit, sacris operari, ei tamen, à quo sceleratè ordinatus est, haudquaquam graue esse videatur, hoc responderim. Tu quidem pro tuo in improbos odio atque in probos amore iuste stomacharis (neque enim quisquam inficias iuerit) ego verò illud quoque te monere iustum esse censui, ut linguam tuam à maledicentia puram ac liberam conserues. Etsi enim ille innumeris, ut scripsisti, mortis generibus dignus est, ut qui ne honore quidem melior factus sit, verum sacerdotij dignitate tantquam armis quibusdam ad vitium abutatur (vnde etiã, nisi resipiscat,) grauissimas ab eo in corruptus iudex penas expetet: neque enim iniustus est Deus: at minimè tamè dignù fuerit, te os tuù impuris ipsius flagitiis exponendis & infectandis conspurcare.

Ioanni Scholastico. 163.

Si te ad pugnam aduersarius tuus extimulat, satius quidem fuerit nihil omnino respondere. Si autem hoc te, ut qui summe philosophari minimè institueris, face te posse negas, reprehensionem saltem philosophia tempera, his Oratoris verbis ad eum utens. Metuo, ne ea, quæ decent, de te dicens, in eos sermones, qui me minimè decent, incidam. Sic enim & mediocriter philosophaberis, & illum vlcisceris.

Heraclidi Presbytero. 164.

Illud tibi permirum videri dixisti, qui fiat, ut diabolus, viribus eius fractis & debilitatis, quàm plurimos homines in potestatem suam redigat. Ego verò minimè illud miror, quòd scelestus ille excubans, ac nec tempus vllum nec horam prætermittens, nos desidia torpentes & dormientes superet. Etenim eos quidem, quos su-

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ ρξβ.

Ἐπειδὴ γέγραφας θαυμάζειν, ὅπως τὸ ἱεραῶν Ζώσιμον τὸν δοκῶντα εἶναι πρεσβύτερον δεινὸν ἂν, ἔδειξεν εἶναι δοκεῖ τῷ ὀφθαλμῷ αὐτὸν χειροτονῆσαι. Φήσομαι, ὅτι αὐτὸς μὲν ἴσομισσωνήρῃ, καὶ φιλαγάθῃ τρέφεται διχῶς ἀναγκαστῆς. Ἐδὲ ἴσως τοῦτ' ἀντρέει, ἐγὼ δὲ σοὶ κακῆϊνο παρεμύθεον δίκην ὤθημι, καὶ γὰρ κακῆϊνο κληροῖας τίω γλῶτταν ἀφ' ἡμεῶν. εἰ γὰρ κακῆϊνος μωλὸν, ὡς γέγραφας, ἔστιν ἄξιος θαλάττων, μὴ δὲ τῆς πηλῆς ἑλπίσῃς, ἀλλ' ὅπλα κακίας τῆς ἱερατικῆς χειροτονίας, καὶ πολλὰ τὰ ἀτόλμητα διὰ καὶ παρὰ τοῦ ἀδελφίου κελτοῦ, εἰ μὴ γνωστικῆς, σφοδρότατα ἀπειτηθήσεται δίκας. ἔχει γὰρ ἄδικος ὁ θεός, ἀλλ' οὐδὲ τὸ σαυτῆς φόβου μωλὸν ὅτι εἰς δίκην, τὰς μίαντας ἐκείνης πράξεις ἐκκομῶδων.

Ἰωάννη χολαστικῷ ρξγ.

Εἰ ἐρεθίζει σε πρὸς μάχην ὁ σὸς δίκαιος, ἀμεινον μὲν μὴ ἀποκρίνασθαι, εἰ δὲ τῶν, ὡς φησὶ, ἀδύνατον σοὶ καθέστηκε, ἄκρας φιλοσοφῆσαι μὴ πρῆμιον. κέρσον τῆς φιλοσοφίας τὸν ἐλεγχον, λέγων τὰ τοῦ ῥητορος πρὸς αὐτὸν, φοβούμεν μὴ τὰ πρῆμιοντα περὶ σοῦ λέγων, εἰς οὐ πρῆμιοντα εἰμαυτῶ ἐμπέσει λόγους. ἔγω γὰρ καὶ φιλοσοφῆσαι μετρίως, κακῆϊνον εἰς δίκας εἰς πράξεις.

Ἡρακλείδῃ πρεσβυτέρῳ ρξδ.

Αὐτὸς μὲν ἔφη θαυμάζειν λίαν, ὅπως ὁ ἀβύβλος τοῖς πλείους τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ τὸ ἐκνευροῦσθαι χειροῦται. ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἔθαυμάζω, εἰ ἀγροῦντων ὁμαρὸς ἐκείνος, καὶ μὴδὲ ναυπηγῶν, μὴδὲ ἄλλων ὀφθαλμῶν, ἢ μὴδὲ ῥαθυμοῦτων καὶ κοιμωμένων περὶ γίνονται. σωμαπολίσται μὲν γὰρ εἰσὶ τοῦς

τοὺς ἠπληθύντας δυνάσται, βασιλεύ-
σαι δὲ τὴν πρῶτην βασιλείαν τὴν ὑ-
πὸ τῆς θεῆς δυνάμεως ἀνατραπέυ-
σαι, ὅκα ἂν διωθῆις τὴν ἀντίον γὰρ
αἰ ἦν θαυμαζόν, εἰ μὴδὲ ποιούμετες ἡ-
μᾶς, αἰ τοῖς προσωπάρχουσιν ὡς οἴκει,
τὰ πάντα καὶ ἡμῶν κινουμένων περι-
μῶν, τὸ γὰρ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώ-
πων συστρατεύεσθαι τῷ ἐχθρῷ καὶ τῶν
ἀδελφῶν, καὶ ἀφ' αὐτῶν τὸ ἀεφάτως
τὴν ἡσυχίαν συμβαίνειν, καὶ τοὶ ἀληθεῖς
ἐν παρήσῃ, μὴ λίαν πικρὸν ὀφθεῖν τοῖς
τῆτο δῶσιν. ὅταν οὖν καὶ ἐξ οἰκείας
ράθυμίας πίπλωμεν, καὶ ἐκ τῶ ἐκείνου
πάντα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν ὀφείλοντα εἶναι
καὶ ἡμῶν μηχανάσθαι, ὑποσκελι-
ζόμεθα, καὶ ἐκ τοῦ τῆς ἀδελφούς
τοῦς ἡμετέρους ἐκείνω μὴ συστρατεύ-
σας καὶ ἡμῶν δὲ ὀπλιζέσθαι, σκαρ-
δαλιζόμεθα, δι' ἣν αἰτίαν θαυμάζεις
εἰ ἡσυχίαν, εἰ δὲ φαίης, τί οὖν ποιη-
τέον, ἀποκλειόμεθα, ὅτι ἐπειδὴ, εἰ καὶ
πέπλωκεν ὁ ἀφ' ἑσέως, ἀλλ' ὅμως ἀπε-
ρισκέτως θεοσυνείας ἀρξυπητέον, καὶ
ποιητέον, καὶ κινδυνεύον, καὶ τὴν θεῶν
συμμάχων κλητέον, καὶ πάντα πρᾶ-
κτέον, ὅπως καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτὸν, καὶ
τοὺς συστρατεύμενους νικῶμεν. εἰ
δὲ μὴδὲν τῶντων βελόμηνος ὡς εἴποι,
καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Χειρὸς καταρθώθεν-
τα πρὸς ἰδὸν, εἰ αὐτοὺς ἀπᾶσαι ὀ-
φείλομεν, καὶ εἰ τὴν ἐκείνην βόμην, ἢ
ὁ σωτὴρ μὴ ἐσβέσει, ἢ δ' ἡμετέρη βί-
θυμία ἠυξήσει.

Εὐδαίμωνι Ἀναγιώστῃ. ρξε.

Σκία, καὶ ὄναρ, καὶ καπνός, ὁ βέλτι-
τος, καὶ πῖ γὰρ ἔχει τῶν θαπτόν ἀφίπτα-
μῶν τῶν ἀνθρώπων ἐικότως κέκλη-
ται βίος, διὸ δὲ καὶ αὐτῷ πρᾶσι-
τηκέαι, εἰ δὲ πευφνὴν ἠγῆσθαι τὴν πευ-
φνὴν, τὸ γὰρ πλέον ἐν ἀναμῶσις ἔχειν.
ἢ μὲν γὰρ πρῶτη ἡλικία πολλῆς γάμει
τῆς ἀνοίας, ἢ δὲ ὡρὸς τὸ γῆρας ὀδύσσει,
πᾶσαι τ' ἐν ἡμῶν ἀνάσσειν χαλκμαρῆ-
ν, καὶ ὀλίγον ἐπὶ τὸ μέσον τὸ δυνάμενον

petarit in exitum secum trahere poterit:
at primum illud regnum, quod à diuina
potentia euersum est, obtinere nullo mo-
do queat. Imò contrà illud mirandum
esset, si nos, nihil eorum, quæ victores de-
cent, facientes, eum; qui nihil non aduer-
sus nos mouet ac machinatur, vincere-
mus. Nam quod permulti homines vnà
cum hoste aduersus fratres in aciem pro-
cedant, ac propterea clades oriatur, etsi
verum sit, prateribo: nec hoc iis, qui id
perpetrant, nimis graue atque acerbum
videatur. Quapropter, cum & ex nostra
ignauia concidamus, & per id quod ille
hoc molitur, vt ea omnia quæ pro nobis
esse debbant, nobis aduersentur, deiicia-
mur, ac denique per id quod fratres nostri
in illius castris versentur, atque aduersum
nos arma capiant, offensionem patiamur;
ecquid est cur miteris nos vinci ac pro-
fligati: Quod si quæras, quidnam igitur
faciendum sit, hoc respondebo: Quoniam
diabolus, & si cecidit, tamen stolidè se
iactat, audaciaque effertur, excubandum
est, laborandum, periclitandum, diuinum
auxilium accersendum & implorandum,
ac denique quiduis agendum, vt & ducem
ipsum, & eos qui cum ipso militant, supe-
remus. Nam alioqui, si nihil horum effi-
cere in animum inducentes, ea quoque
quæ præclare à Christo gesta sunt, prodi-
mus, nos ipsos, non diaboli robur (quod
Seruator quidem extinxit, nostra autem
sôcordia auxit) accusare debemus.

Eudæmoni Lectori. 165.

Vmbra, & insomnium, & fumus, opti-
me vir, & quiduis eorum, quæ quàm ocys-
simè auolant, hominum vita meritò appel-
lata est. Ac propterea ne ipsi quidem ad-
dictum animum habere oportet, nec deli-
cias, delicias existimare. Maiorem quippe
partem ita habet, vt earum sensu careat.
Etenim primâ ætas ingenti amentia refer-
ta est. Ea item, quæ ad senectutem tendit,
omne eum, qui nobis inest, sensum debi-
litat & extinguit. Atque exiguum quid-

Aa iij